

OPONENTSKÝ POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE:

Příloha k protokolu o státní bakalářské zkoušce.

DIPLOMANT: Hásková Marie

Obor: scénografie ALD

Oponent diplomové práce: MgA. Kristýna Täubelová, Ph.D.

Bakalářská práce Marie Háskové s názvem „Zobrazení smrti v evropském loutkovém divadle v posledních padesáti letech“ je rozdělena na dvě, respektive tři části. V první se autorka dle svých slov: „ ...pokouší nastínit historii zobrazování smrti v umění...“, druhá část zahrnuje zobrazení smrti v loutkovém divadle a zmiňuje některé inscenace, které jsou s tímto tématem svázány. Ve třetí části se věnuje vlastní autorské inscenaci *Mors picus*.

V první části práce si autorka dle abstraktu mimo jiné klade za cíl „zmapovat výskyt personifikované smrti v evropském umění...“ Řekla bych, že obsahu lépe odpovídá spíše formulace, že se pokouší nastínit historii zobrazování smrti v umění. Tato část dobře funguje jako stručný vhled do vývoje vnímání a zobrazování smrti v historii i jako úvod k dalším částem práce. Tento historický vhled však končí po druhé světové válce a současný vztah západní společnosti k umírání nezmiňuje. Chybí mi zde i nějaký vlastní názor autorky na tuto problematiku.

V další textové části se objevuje tendence zachytit změny vnímání smrti ve společnosti skrze způsob prezentace umírání na jevišti, respektive spíše ve skrytu, mimo jeviště. Inspirativní je srovnání způsobu inscenování Kainarova textu *Zlatovlásky* v ÚLD a Divadla Drak. Kladu si však otázku, proč tato srovnání na sebe v textu nenavazují? Mezi popisy těchto inscenací je vklíněn popis Švankmajerova filmu a inscenace *Piškanderdulá*. Zároveň mne napadá, že tento Kainarův text byl nedávno inscenován v Minoru a proč není zmíněn. V konci této části mi chybí autorčino shrnutí, jakási katarze. Její názor, něco, co by z předchozího textu vyplývalo. Důvod, proč si vybrala zrovna tyto inscenace. Jako čtenářka se cítím s množstvím přečtených informací ponechána tak nějak vlastnímu osudu.

Třetí část se týká autorské inscenace Marie Háskové *Mors pictus*. Je zde popsáno scénické řešení, loutky a masky včetně obrazové dokumentace. Ale je opravdu těžké (a to i autorka zmiňuje), reflektovat něco, co se ještě neodehrálo. Prezentuje tedy ideu, které se však jen letmo dotkne a nenechá nás nahlédnout do hloubky procesu. Známe autorčino tvůrčí východisko, ale už není jasný důvod, proč to celé vzniká. Není ani jasný žánr, nebo způsob, jakým se bude s navrženou výpravou pracovat. A právě to může být určující pro to, jestli výprava bude vnímána jen jako povrchní ilustrace, nebo skrze ni bude sdělováno cosi závažnějšího. Z důvodu nedokončeného procesu vzniku této inscenace i v konci této textové části chybí katarze.

Je mi jasné, že není lehké hovořit na téma smrti a umírání. A obzvlášť o vlastních zkušenostech s ním. Z textu mi vlastně není jasné, co konkrétně motivuje autorku k realizaci inscenace a co je jejím vlastním tématem. Také

není jasné, o jaké smrti a umírání je řeč. Je velký rozdíl, hovoříme-li o smrti přirozené (rozuměj stářím), nebo dlouhodobém a trýznivém umírání v důsledku nemoci, o smrti dítěte, sourozence, rodiče...

Marie Hásková si zvolila opravdu inspirativní, těžké, diskutované i kontroverzní téma, ale jak sama podotýká v závěru, asi to bylo příliš velké sousto. Pokud by se však tomuto tématu věnovala i ve svém dalším studiu, chápala bych tuto bakalářskou práci jako slibný začátek.

K obhajobě doporučuji.

Otázka:

Mohla byste srovnat tyto tři inscenace Zlatovlásky podle Kainarova textu? A to jak z pohledu doby jejich vzniku, tak v kontextu vnímání smrti a umírání v dané době?

Ty dvě, které zmiňujete v textu a ještě Zlatovlásku v režii Kamila Žišky v Minoru.

Návrh klasifikace A, B, C, D, E, F(bude doplněn v průběhu obhajoby):

Datum: 8.9. 2016

.....

p o d p i s